

Tisztelt Gyászoló Közösség!

Mindenszentek napja van. Ezen a napon azon megdicsőült lelkeket ünnepeljük, akikről sokaságuk miatt a kalendárium külön, név szerint nem emlékezhet meg.

Szimbolikus tehát, hogy éppen ma, itt Újvidéken és Temerinben emlékezünk és imádkozunk mindazon magyar testvérünkért, akik az 1944 végén és 1945 elején lezajlott magyarelles atrocitások áldozataivá váltak. Ártatlanul szenvedtek hitükért, egyházukért, magyarságukért, szülőföldjükhöz való hűségükért.

Tisztelt Emlékezők!

Ma és holnap gyertyák ezreinek apró fénye tör át a sötétségen. A gyász és a remény fényei ezek. Az áldozatul esett ártatlanok leszármazottai lelkében pedig nemzedékről, nemzedékre ég a ki nem oltható gyertya lángja. A fájdalmat közösen hordozzuk. Közösen hordozzuk a hit fényét is. Annak a hitnek a fényét, amely abban erősít mindnyájunkat, hogy csak közösen tehetünk azért, hogy soha többé ne történhessen meg hasonló tragédia.

Az Anyaország és az egész Kárpát-medencei magyarság lélekben ma együtt gyászol és emlékezik a magyarelles terrorhadjárat valamennyi áldozatára. Kérem, fogadják a Magyar Kormány és az egész nemzet együttérzését.

Tisztelt Emlékezők!

Újvidéken zajlott le talán a legnagyobb méretű magyar irtás, bár erre vonatkozó pontos adatok sajnos nem állnak rendelkezésünkre. A délvidéki magyarok tragédiája a magyar történelem egyik legsötétebb fejezete. A kegyetlen gyilkosságoknak csak a katolikus papok és egyházi személyek közül több mint 30-an estek áldozatul. Az emberi ésszel szinte felfoghatatlan népirtás mégis a XX. század legkevésbé ismert eseményei közé tartozik.

Egy-egy település és az ott élő magyarok, svábok sorsát befolyásolta az is, hogy az 1942 januárjában a magyar fegyveres erők által végrehajtott mintegy 4 ezer zsidó és szerb polgár valamint fegyveres ellenálló meggyilkolásával végződő "razzia" mennyire érintette a visszafoglalt települést. Az általános irányelveken túl a tragikus események menetét olykor az egyéni bosszú is befolyásolta. Becse, Mohol, Bajmok, Zombor, Bezdán, Temerin, Újvidék és Szabadka voltak a legvéresebb események színhelyei. A bosszúhadjárat része volt a magyarok és németek tömeges elűzése. A magyar Belügyminisztérium és Külügyminisztérium korabeli iratai szerint 1945 áprilisa és novembere között szerb fegyveresek 5-10 ezres csoportokban svábokat és magyarokat hajtották át a határon magyar területre. A kitoloncolások csak 1946 júniusában szűntek meg. **Történészek mintegy 20-40 ezer főre becsülik a szerb belügyi egységek által meggyilkolt magyar áldozatok számát.**

Tisztelt Gyászoló Közösség!

Így szól hozzánk Isten kinyilatkoztatása Szent Pál apostol rómaiakhoz írt levelében: „Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmak, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el az Istennek szeretetétől, amely megjelent a Jézus Krisztusban.” Hetven esztendő telt el a tragédia óta. A gyász alig feldolgozható, a sebek nagyon lassan hegesednek. Mégis évről-évre összegyűlünk, mi magyarok együtt emlékezünk a borzalmakra, közösen keressük a gyászban az enyhülést és a kioldódás lehetőségét.

Tisztelgünk a nemzetükért életüket áldozó valamennyi embertársunk előtt. Meggyászoljuk az ártatlan áldozatokat, legyenek azok magyarok, németek, horvátok, szerbek, zsidók. Tesszük ezt azért is, hogy ilyen embertelen, esztelen bűncselekmények soha többé ne történhessenek meg.

Ma Magyarország erős, Kormányunk a nemzeti ügyek iránt elkötelezett. Ezért bármilyen fenyegetéssel szemben készek vagyunk megvédeni nemzetünket és annak közösségeit. Mert mi, akik elköteleztük magunkat az élet mellett, elsősorban a magyarok és a velünk jó szomszédi viszonyra törekvő nemzetek boldogulását kívánjuk szolgálni a rendelkezésünkre álló eszközökkel.

Miközben szembenézünk múltunkkal, tekintsünk előre a jövő felé. Hiszen találunk biztató jeleket a megbékélésre és a kiengesztelődésre a magyar és a szerb nép között. Elég, ha napjaink modern kori népvándorlására gondolunk, folyamatosan új kihívások elé állítja a magyarság és a szomszédos államok vezetőit és polgárait.

Az elmúlt években végzett közös gyászmunka, amely nemzeteink megbékélését szolgálta bizonyosan nagy szerepet játszott benne, hogy ma ezen, a migrációs válság sújtotta vidéken, szerbek és magyarok ismét közösen védjük Európa határait.

Azzal, hogy megtörtént a bűnök kimondása, megnyílt az út a gyászmunka elvégzéséhez. Ez pedig hozzásegíthet mindnyájunkat a megbocsájtáshoz, a kölcsönös tisztelet, a béke és igazságosság helyreállításához. **A megbocsájtás ugyanis egy kivételes lehetőség, amely kiragad bennünket az áldozat szerepéből. Aki megbocsájt, az újra kezébe veszi sorsa alakítását, már nem pusztá elszenvedője a sérelmeknek.**

Tartozunk annyival a mártíroknak, hogy a délvidéki magyarirtásra, vérengzésre emlékezve, megújult erővel építsük nemzeti közösségeink, családjaink jövőjét. Formáljuk közösen, egymással összefogva békés és biztonságos helyé Közép- és Dél-Európát, a világnak ezt a ránk bízott szegletét.

Közösen valljuk Babits Mihály szavaival:

„Erős igazsággal az erőszak ellen:
így élj, s nem kell félned, veled már az Isten.
Kelnek a zsarnokok, tűnnek a zsarnokok.
Te maradsz, te várhatsz, nagy a te zálogod.
Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg,
és jön az igazság, közelebb, közelebb...”

A teremtő Isten, az Élet ura adjon ehhez mindnyájunknak erőt, bátorságot és hitet.
(Köszönöm megtisztelő figyelmüket.)